

ganste tørt og simpelt Vidnesbyrd om Værdighed. Jeg troer, at man med Føie kunde have ventet, at Krigsministeren havde været den, der havde indbragt Forslaget om at forbedre denne hæderlige og høitfortjente Mandes Kaar med et passende Tillæg, og at stille ham saaledes, at han ikke skulde være nøiet med nogle og tredfindstyve Rbd. om Aaret for hans anerkjendte Fortjeneste (Hør.); men, da dette nu ikke er fæet, saa vil jeg idetmindste bede Forsamlingen at undersøge de Vidnesbyrd, han har, og lægge Mærke til, hvad der fra den ærede Forslagsstiller, der er et fuldgyldigt Vidne i denne som i alle Sager (Munterhed), blev fremført, da han indbragte Loven. Jeg anbefaler derfor ogsaa Sagens Fremme. Naar jeg netop brugte det maaskee uheldige Udtryk „Bidne“ og dette vakte nogen Opmærksomhed i den ene Ende af Salen, da troer jeg virkelig ikke, at jeg engang behøver at tilføie en Rettelset af dette Ord i en Sag som denne.

Da ingen flere begjærede Ordet, blev Sagens Overgang til 2den Behandling sat under Afstemning, og eenstemmigt vedtaget med 75 Stemmer.

Formanden: Jeg forstod den ærede Proponent saaledes, som om han selv har foreslaaet et Udvalgs Medsættelse; men jeg hørte ikke der blev nævnt, af hvor stort et Antal Medlemmer den ærede Rigsdagsmand meente, at Udvalget burde bestaae.

Tscherning: Jeg vil foreslaae et Udvalg af 5 Medlemmer, valgte her i Salen.

Ovenstaaende Forslag af Tscherning fattes derpaa under Afstemning, og vedtoges eenstemmigt med 76 Stemmer.

Man gik dernæst til det næste Nummer paa Dagsordenen: 1ste Behandling af Udcast til Lov om Beregning af Rector Rosendahls Pension. (Loven udkastet findes i Anhang A., Spalte 272.)

Barfod: Jeg tager vist ikke fejl, naar jeg antager, at det var Rigsdagens Overbeviisning, idet den vedtog Pensionsloven, at den kun i sjeldnere Tilfælde vilde komme til at beskæftige sig med Love, som gik ud paa en extraordinair og forhøiet Pension; dette har ogsaa hidtil været Tilfældet. Under næstforrige Rigsdag blev, om jeg ikke tager ganste

feil, det første Forslag i den Anledning fremlagt. Det angik, som man vil mindes, Enken efter en af vore meest fortjente Videnskabsmand, afdøde Professor Ørsted, og det vilde vistnok, idetmindste staaer det saaledes for mig, have været Mangel paa Taknemmelighed mod hans ganste overordentlige Fortjeneste af Videnskaberne og den Ære, hans europæiske Navn har gjort sit Folk, hvis man ikke vilde have gaaet ind paa den da forlangte forhøiede Pension for hans Enke. Det næste Forslag om Forhøielse af Pension angik upaatvibelig Major Hornemann, en Mand, der, saaledes forekommer det mig, befandt sig under ganste særegne Omstændighed, idet han ved, hvad jeg ikke kan ansee for Andet end en Stjodesløshed, eller mildest talt, en Forglemmelse af Regjeringen, var vedbleven at være constitueret i et Embede, da han ellers vilde have haft en Embedsbane af henved 45 Aar; jeg kan ikke see Andet, end at der ogsaa var den største Opfordring for Rigsdagen til at gaae ind paa at bevilge det af Regjeringen med Hensyn til ham Foreslaaede, hvad ogsaa for Folkethingets Vedkommende allerede har fundet Sted. Det tredie Tilfælde er den forhøiede Pension for Enken efter afdøde General Flensborg.

Afdøde General Flensborg havde vistnok i vor 3 Aars Krig og dernæst i sit tremaanedlige Ministerium erhvervet sig saamegen Adkomst til Anerkjendelse af Folket, at det ogsaa forekommer mig at være vel berettiget, naar man har troet at skylde hans Minde paa en bedre Maade, end efter Pensionsloven er fæet, at sørge for hans Enke. Disse ere, saavidt jeg mindes, de eneste Tilfælde, i hvilke Rigsdagen hidtil har forhøiet nogen Pension. Det sjerde Tilfælde foreligger idag. Det forekommer mig, at det indbyder og opfordrer til en alvorlig Overveielse, om virkelig dette sjerde Tilfælde skulde være ligesaa berettiget som de foregaaende, eller om det idetmindste er tilstrækkelig berettiget. Det er vistnok en høit ubehagelig Sag at skulle optræde mod et Forslag om at staae en allerede ældre Mand et rigeligere Udkomme paa sine gamle Dage, end han ifølge de bestaaende Love ellers vilde faae. I Almindelighed er man tilbøielig til at unde Enhver det Bedste,